Recensie: Wim Helsen ****

Arenberg Antwerpen
vrijdag 13 maart 2026



foto © Sjoerd Derine

Recensie:
Wim Helsen, ook wel de Grote Fritsiepitsie, kent zijn publiek, de Fritsiepitsies door en door. In die mate dat ie perfect weet te voorspellen wat ze doen wanneer ie na anderhalf uur het podium verlaat.

Het is best wel een kinderlijke manier waarop Helsen zijn toeschouwers begroet, met een 'Hallowkidokie' waarin we Van Leemhuyzen uit Samson en Gert horen resoneren. Helsen vertelt dat ie al een beetje meer zin heeft om aan zijn voorstelling te beginnen dan vanochtend. Zelf denkt ie dat ie een burn out heeft gehad waarop ie meteen uit de doeken doet welke weg hij van bij hem thuis afgelegd heeft naar het theater. Dat doet ie op zo'n manier dat je die actie al meteen ziet als een straffe en vermoeiende prestatie.
Helsen schoffeert zijn publiek tijdens Welkom Ongemak, mild weliswaar, maar toch. En ook de thuissituatie moet eraan geloven. Zo heeft ie het over huiselijk geweld waaronder dyslexie onder andere en heeft ie het over ons dat we vadsig, slecht geïnformeerd en verzuurd zijn. Niet veel later richt ie zich tot een toeschouwer: 'Terug vriend?'
Wim Helsen heeft het verder over zijn flapdrang, om plots er iets uit te floepen tegen totaal onbekende mensen. In het park kwam plots in hem op 'Amai, noemen ze dat joggen tegenwoordig?' toen ie een jogger in zijn richting zag komen. Die jogger was er 'ineens' waarop ie dat woord even kadert. Een jogger verschijnt namelijk niet plotseling, wel merkt hij hem dan pas op. Helsen heeft dus gevoel voor taal en zal dan ook genuanceerd vertellen wat hem precies overkomen is. Rond 'anticipatief' vraagt ie zich bijvoorbeeld af: 'Is dat ook al een woord tegenwoordig?' Blijkt later in de voorstelling dat flapdrang weinig zin heeft als de jogger in kwestie oortjes in heeft en hem helemaal niet hoort.
Helsen laat nog weten dat de hond in Winteruur niet zijn hond is, ook al vragen veel kijkers daar wel eens naar. Zijn flapdrang komt ook voor in supermarkten waarin ie plots de behoefte voelt om naar iemand toe te stappen en te vragen: 'Kan ik misschien helpen?'
Muziek zit in zijn jongste show vervat zoals Elvis' 'That's alright' uit 1958 waarin ie fijntjes laat horen dat kennelijk de inspiratie voor tekst op was tijdens 'Ah da da dee dee dee dee, dee dee dee dee, dee dee dee dee'. Verder verwijst ie ook naar 'Pappie loop toch niet zo snel' en refereert ie naar The Sound of Music. Nog voor de voorstelling begint horen we daar trouwens 'Do, re, mi' uit. Tijdens Welkom Ongemak laat ie ons samen 'Edelweiss' zingen.
Aan recyclage doet ie ook, een Elvis-mop met een zeug herneemt ie succesvol uit een van zijn vorige shows. Het is zo'n grap die zeker in de huidige tijden als 'fout' beschouwd wordt, maar het publiek lust er wel pap van

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

en lacht zich te pletter. Verder geeft ie hen mee: 'Je moet geen risico's nemen, je komt zo ook wel in de problemen.'
De steeds terugkerende stelling die lichtjes verandert, daar kunnen we ook hier wat mee. 'Amai, noemen ze dat een recensie tegenwoordig?' Tja…
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.